

EZGİN KILIÇ

Her Kalbe Bahar Gelir
ama bazıları çiçek açar

DESTEK YAYINLARI: 1246
EDEBİYAT: 392

EZGİN KILIÇ / HER KALBE BAHAR GELİR AMA BAZILARI ÇİÇEK AÇAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2020 (10.000 Adet)
11.-15. Baskı: Ekim 2020
16.-20. Baskı: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-935-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

EZGİN KILIÇ

Her Kalbe Bahar Gelir

ama bazıları çiçek açar

“Merhaba arkadaşım, yeni bir yolculuğa hoş geldin...

Birlikte ne çok şey öğrendik değil mi? Ne çok şeye alıştık, ne çok şeyi unuttuk, ne çok şeyden vazgeçtik... Başka hikâyelerde kendi yaramızı sardık, acımızı hafıflettik. Fakat hiç son bulmayacak kendimizi iyileştirme çabamız. Çünkü hayat devam ettikçe öngöremediğimiz birçok durumun içinde bulacağız kendimizi. Bazen aynı yerden kırılacağız, bazen de bambaşka bir yerden yara alacağız. Yine de çocuk gibi küstüp sırtımızı dönemeyiz hayata! Yüzümüze kapanmış bin kapı da olsa bin birinci kapıyı açmayı denemek zorundayız. Umudumuzu kaybetme gibi bir lüksümüz yok bizim! Bu yüzden sabırlı ol arkadaşım. Karanlığın sonundaki aydınlık kaçınılmazdır...

Yepyeni bir serüvene hazır mısın şimdi?

Pusulastı umut olan bir hikâyeye bırakıyorum avuçlarına. Yüreğinden umut asla eksilmesin. İyi ki varsın arkadaşım...”

I. Bölüm

İçi rengârenk ay dilimleriyle dolu bir miskete ömrümün kalanını feda edecek kadar çocuktum... Hayatımın en güzel günü sandığım o günün, ömrümü bir kâbusa dönüştüreceğini bilmiyordum.

Babamı öldürdüğüm o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kalbimin dehlizlerinde gizlenen neredeyse otuz yıllık bir vicdan azabından bahsediyorum. Pişmanlık, zaman zaman ortaya çıkıp insanın ruhunu parçalayan vahşi bir hayvan gibi... Keşke zamanı geriye alıp her şeyi değiştirebilseydim...

Hayal meyal hatırlıyorum dizinde uyuduğum babamı ve kendini boynundan tavana asarak yaptığı salıncakta sallanan annemi. Altı yaşındaydım ve dünyanın en güçlü, en marifetli babasına sahiptim. Köyde kimsenin yapamadığı işleri babam yapar, en ağır yükleri o taşır, neredeyse bütün bahçe işlerine yine o koştururdu. Onunla nasıl gururlandığımı anlatamam. Oysa bütün bunlar babamın ne kadar güçlü olduğunun değil, yoksulluğumuzun göstergesiymiş. Bunu algılayabilecek yaşa geldiğimde babamı çok daha fazla özler olmuştum.

Belleğimin bir köşesinde babamın bana “Kaptan” diye fısıldadığını duyuyorum hâlâ. Bir vasiyet gibi kulağımda yankılanan bu kelimedden dolayı gemi kaptanı olmuşumdur belki de. Bilemiyorum... Anneme gelince pek bir şey hatırladığımı söyleyemem. Ne bir sözcük, ne bir gülümseme, ne bir sıcaklık... Babama karşı ne kadar derin bir vicdan azabı duyuyorsam, anneme karşı da o kadar derin bir sitemle doluyum. Ona dair gözümde canlanan tek şey bir kâse yoğurt. Babamın cenazesinden birkaç gün sonraydı. Bir öğlen vakti eve gittiğimde annem önüme bir kâse yoğurt koydu ve kurduğu yer sofrasına oturmadan mutfaktan çıktı. Her zamanki gibi benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Hayatım boyunca yiyeceğim son yoğurda baktığımı bilmiyordum. Yemeğim bitince olduğum yerde uyuyakaldığımı gözlerimi yeniden açtığımda fark ettim. Uyandığımda evin içinde annemi aramaya başladım. Annemi en son o gün, banyo tavanından sarkan bir ipin ucunda boynundan asılmış, sallanırken gördüm. Yüzünü

hatırlamıyorum ama çıplak ayakları gözlerimin önünden gitmiyor. Sallandığı yerden inmesi için yalvardım, buz kesilmiş ayaklarını öptüm, bacaklarına sarıldım. Eğer gücüm yetseydi annemi oradan indirip yatağına yatırmak isterdim. Benimle konuşmayacağını bildiğim halde uykusunda sohbet ederdim onunla. Beni neden sevmediğini hiç sorgulamadan “Sen beni hiç sevmesen de ben seni seviyorum anneciğim” derdim.

Ne annemi sarktığı tavandan indirmeye gücüm yetti, ne yatağına yatırabilirdim, ne de onu çok sevdiğimi söyleyebilirdim. Bacaklarına sarılıp ağlamaktan başka elimden hiçbir şey gelmedi. Çünkü altı yaşında olmak, bazı acılarla yüzleşmek için çok erkendi. Üstelik birkaç gün arayla hem babasının hem de annesinin ölümünü izlemiş çaresiz bir çocuktum. Bütün kökleri koparıldıktan sonra çölün ortasında hayata tutunması beklenen bir ağaç gibiydim.

O sıralarda babamın İzmit’te yaşayan uzaktan akrabası Harun Amca köye ziyarete gelmiş, ailemin cenazelerinde bulunmuştu. Bana sahip çıkacak kimsem olmadığını görünce acımış olmalı ki beni de yanına alıp İzmit’e götürdü. Demir bir halkaya geçirilmiş üç anahtar kalmıştı babamdan geriye. Köyden ayrılırken yanımda götürdüğüm tek hatıra boynumda asılı duran o anahtarlardı...

Harun Amca elli yaşını aşmış tıknaz, gözlüklü, yaşına rağmen simsiyah gür saçları olan bir adamdı. Arzuhalcilik

yapmasının getirdiği resmiyetten olsa gerek onu gülümserken görmek neredeyse imkânsızdı. Evde olduğu zamanlarda bile takım elbiseyle oturup gazete okur, ciddiyeti asla elden bırakmazdı. Her ne kadar belli etmese de karısı Handan Abla'ya göre çok daha sevecen ve merhametli olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Handan Abla, Harun Amca'dan dokuz yaş küçük olmasına rağmen yaşlanmaktan ödü kopuyordu. Olduğundan daha genç görünmek için bütün vaktini ayna karşısında geçirir, cildindeki yıpranmaları gizlemenin yollarını arardı. Bir de benimle yaşamaktan pek hoşnut sayılmazdı. Her fırsatta geçim zorluğundan, ödenecek faturalardan dem vurur; herkesin okumak zorunda olmadığını, benim de bir an evvel hayata atılmam gerektiğini öğütleyip dururdu. Akşamları yemekten önce ekmek almak için beni bakkala gönderirdi. Sofraya oturduğumuzda yeni alınan ekmeği bir çırpıda ikiye bölüp bir parçasını Harun Amca'nın önüne, diğer parçasını da kendi önüne koyardı. Benim önümdeyse hep bir önceki günden kalma ekmek parçası olurdu. Tabaktan aldığım her kaşık yemekten sonra "Daha doymadın mı?" der gibi bakardı gözlerime ve ben her sofradan boğazım düğüm düğüm olmuş halde kalkardım. Bu sessiz konuşmalardan Harun Amca'nın hiç haberi olmadı, ben de hiçbir zaman ona söyleyemedim. Sanırım Handan Abla'nın hayata atılmak dediği şey ailemi kaybettiğimde çoktan başlamıştı...

Gündüzleri Handan Abla'nın misafirleri hiç eksik olmazdı. Gelenlere hikâyemden acındırarak bahseder, benim

için yaptıkları fedakârlığı ballandıra ballandıra misafirlerine anlatırdı. Böylelikle arkadaşlarının gözünde merhametli biri olarak yüceldiğini zannediyordu muhtemelen. Ama bunlar beni daha çok acıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Okumak için yurtdışına giden, sonrasında gittiği yere yerleşen oğlundan söz ederken gözleri büyüdü. Hiçbir çocuk onun gibi olamazmış. Hem aileden uzakta yaşamak hem de aklı başında olmak kolay değilmiş. Günümüz gençleri keşke onun gibi olsaymış. Ama bir taneymiş onun oğlu, gözünün nuruymuş... Konu oğlu olunca hep övgüyle bahsederdi ondan. Fakat onların yanında kaldığım sürece oğulları evine hiç dönmedi.

Handan Abla'ya göre ziyarete gelmek istiyormuş ama çalıştığı şirkette yerine bakabilecek kadar yetenekli kimse olmadığından bir türlü gelemiyormuş ailesinin yanına. Koca şirket ona muhtaçmış. Kendi oğlunu anlatırken koltukları kabarıp, gözleri parıldardı. Eminim ki Handan Abla oğlunun yurtdışında başarılı biri olmasındansa yanında olmasını daha çok isterdi ama bunu dile getirmezdi...

Bütün bunların üzerinden bir yıl geçmişti, mahallede beni yazdırdıkları okula başlamıştım. İlk zamanlar yeni ortama alışmakta oldukça güçlük çekiyordum. Hayatımın hiçbir kısmında yeni arkadaşlar edinme gibi bir arzum olmadı, insanlarla iyi geçinmek gibi bir çaba içine de girmedim. Kendi halinde sıradan biri olmaya çalıştıkça tepene binen çok oluyor ne yazık ki. Kaçtıkça daha çok batıyorsun, daha

çok bulaşıyorsun çamura. Biri bana bir şeyleri dayatmaya çalıştığında ya da üzerime yürüdüğünde kalbim ağzımda atıyordu sanki. Bana zarar verdikçe kahkahalara boğulan Kerim geliyordu gözümün önüne. Hem öfkeden çıldırıyor hem de deli gibi korkuyordum ondan. Eğer bu koca dünyada kimsesiz bir çocuksan ve zayıfsan hayat pek de cömert davranmıyor sana. Çünkü baban yoksa bütün dağlar üzerine çöküyor, un ufak oluyorsun ve anne sıcaklığı değilse eğer yüreğindeki, cehennem ateşi bile insanın kalbindeki buzları eritmeye yetmiyor... Okulun ilk dört yılı bana saldıran insanlardan korkarak ve onların yoluna çıkmaktan kaçınarak geçmişti. Çokça dalgın olduğum ve zihnimden giderek silinen geçmişimi düşündüğüm bir gündü. Okulun bahçesinde otururken futbol oynayan çocukların topu yanıma kadar gelmişti ama fark etmemiştim bile. Bir anda ensemde patlayan tokatla neye uğradığımı şaşırdım. Acıyan başımı tutarak kafamı kaldırdığımda karşımdaki çocuğun son sınıfların eşkiya takımından olduğunu seçebiliyordum.

O saniye “Ulan piç! Sana topu at diyoruz, niye atmıyorsun?” diye kükreyen bir sesle yüzüme inen ikinci tokadı da acıyla hissettim. Bir anda yine Kerim belirdi gözlerimin önünde. Ekşi ekşi gülüyor, ben ağladıkça keyiften dört köşe oluyordu. Ne olduysa işte o an oldu. İlk defa korkmadım, ilk defa birilerinin yoluna çıkmaktan kaçınmadım! Düştüğüm yerden kalkarken avucumda sıkıca kavradığım taşı bana piç diyen o çocuğa kaç defa vurduğumu bilmiyorum. Kavgayı

ayıran öğretmenın parmaklarını kulağımda hissederek yürürken diğerk çocukların gözlerindeki dehşeti gördüm. Korkuya ilk kez kendi içimde değil, başka birilerinin suratında şahit olduğum muhteşem bir andı bu. O zaman öğrendim ki hayatta her şeyden korkacak kadar cesur olmamak lazımmış. Çünkü hiçbir korku kaçarak ya da saklanarak sona ermiyor. Son bulmayacak şeylerden bir ömür boyu kaçmayı göze almak büyük bir cesaret istiyor doğrusu. Ben kaçmayı değil, yüzleşmeyi seçtim. Bazen ne olacaksa olsun deyip mutlak sonla yüzleşmek gerekir. O gün de öyle oldu işte... Ertesi gün Harun Amca'yı okula çağırıldılar ve okulla olan ilişğim keşildi. Böylelikle okulda sizi tokatlayıp küfreden birine hakkını bildirmenin ağır bir disiplin suçu olduğunu öğrenmiş oldum. Okuldan atılmak beni üzmemişti, aksine içim anlam veremediğim bir şekilde huzurla doluydu ve kendimle gururlanıyordum. Bütün cesaretimle suratını dağıttığım kişinin Kerim olmaması dışında üzüldüğüm hiçbir şey yoktu. Bu olaydan sonra yeniden dikiş tutturmak hiç kolay olmadı. Kaydolduğum yeni okullardan da benzer durumlardan dolaayı peş peşe kovuluyordum. Daha ilk günden itibaren aramıza duvarlar ören Handan Abla'nın da artık bana tahammülü kalmamıştı. İstanbul'daki herhangi bir yatılı okulda okumam konusunda Harun Amca'yı da ikna etmişti. Böylece evinde tiksinererek bakacağı bir haşere olmayacaktı. Her şey tam da onun istediğı gibi oldu ve İstanbul'da bir yatılı okula kayıt yaptırdık. Nihayet veda günü geldiğinde Handan Abla'nın

elini öpüp helallik istemek için yanına yaklaştım, elinin tersiyle yaklaşmama bile gerek olmadığını işaret ederek beni kendinden uzak tuttu. O zaman anladım ki bu evden çıkıp gittiğimde o kapı bir daha bana açılmayacaktı. Öyle de oldu...

“Eğer özünde iyi bir insan olmayı başarabilirsen
hayat karşına çıkan kötülükleri bile bir
buket çiçekle sunar sana...”

II. Bölüm

Harun Amca'yı görmeyeli yıllar geçmişti ve ben artık on yedi yaşında bir delikanlıydım. O eve yalnızca yatılı okula gittiğim dönemin ilkyaz tatilinde dönmüştüm. Zili defalarca çalmama rağmen kapı açılmamıştı. Evde kimsenin olmadığı düşünüşümden yaklaşık bir saat kadar bahçedeki plastik sandalyede oturup bekledim. Bütün derslerimi pekiyi ile geçmiş olmanın haklı gururu ve bir an önce karne mi hayatımda olan yegâne insanlara göstermenin heyecanı vardı içimde. Henüz altı yaşındayken gülümseyişi çalınmış bir çocuktum. Yüreğimdaki sevincin aslında mutluluk olduğunu anlayabilmeme rağmen bir insanın mutluluğunu nasıl gösterebileceğini bilmiyordum. Nasıl ifade edilebilirdi ki mutluluk? Kahkaha atarak mı? Ya da zincirlerinden sıyrılmış

bir yaban canlısı gibi koşup zıplayarak mı? Ne yazık ki buna benzer tepkiler örselenmiş duygularımın arasında yoktu. İçimden geçirdiğim tek şey Harun Amca ve Handan Abla gelir gelmez karnemi onlara verip “Her şey sizin sayenizde, sizi seviyorum” demek ve ellerini ayaklarını öpmek olacaktı. Böylece gösteremediğim mutluluğu, duyduğum minnetimi ve sevgimi onlara sunarak ifade edecektim. Neler söyleyeceğimi kafamda tasarlarken gelmelerini bekliyordum ki hafifçe aralanmış perdenin arkasından birinin beni gözetlediğini fark ettim. Oysa bütün kapı çalmalarım ve saatlerce o kapının önünde bekleyişim evde kimse olmadığının göstergesi değil, bu evde istenmediğimin işaretiymiş. İzlendiğimi anladığımı belli etmemek için bir süre daha bekliyormuş gibi yapmam gerektiğini düşündüm. Yeteri kadar zaman geçince taşımakta zorlandığım valizimden bir kalem çıkarıp karnemin boş kısmına şunları yazdım:

“Hayatın bana pek adil davrandığını söyleyemem. Umarım karnemdeki notlar sizi biraz da olsa memnun edebilir. Keşke sizin için daha fazlasını yapabilseydim... Eve dönmenizi bekledim ancak gelmeyince ayrılmak zorunda kaldım. Yüzünüze karşı teşekkür edemediğim için üzgünüm. Bana sahip çıktığınız için çok teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Yaşadığım her şeye rağmen...”

Her acı başka bir duygunun törpüsüdür. İnsan neye karşı bir sevgi ve yakınlık hissediyorsa onun yarattığı hayal kırıklığından sonra o duygusu körelir. Çocukça bir gururla getirdiğim karnemi kapı eşiğine bıraktıktan sonra arkamı dönüp giderken boğazımda kocaman bir yumru olduğunu hissettim. Aslında o kapının önüne karnemle birlikte insanlara olan güvenimi de bırakmıştım... İçimden ağlamak geliyordu. Böyle zamanlarda bütün insanlığa yetecek kadar ağlayabilirdim. Çünkü üzülecek o kadar nedenim vardı ki bazı zamanlar hangisine daha çok ağlamam gerektiğini bilemezdim. Valizimi usulca omzuma asıp birkaç metre yürüdükten sonra durdum ve arkama baktım. Acı tatlı ömrümün birkaç yılını geçirdiğim o iki katlı gecekondunun şampanya rengindeki dış cephesine, orada yaşadığım sürece Handan Abla'nın oturmama izin vermediği küçücük bahçesine son bakışımdı bu. Gidecek yeri olmayan göçmen bir kuş gibi oradan ayrıldığımda hava çoktan kararmaya başlamıştı. Cebimdeki son paramla İstanbul'a döndüm. Otobüsten inince ne yapacağımı bilmeden saatlerce yürüdüm. Fazlasıyla tedirgin olduğum için kalabalık caddelerden yürümeye çalışıyor, mümkün olduğunca kalabalığa karışmaya gayret ediyordum. Vakit gece yarısını geçtiğinde kalabalık iyice çekilmiş, dışarıda benimle birlikte sadece sokak hayvanları kalmıştı. Korkum, dar ve karanlık bir sokak arasındaki otoparka kadar beni götürdü. Ortalarda kimseler görünmüyordu. Gözüme kestirdiğim bir kuytuya sığındım. Kalbim sanki kulağımın hemen altındaymışçasına çarpıyordu, sesini duyabiliyordum. Sıkı sıkıya